

JÖVŐ NEMZEDÉKEK ÉRDEKEINEK VÉDELME TELLÁTÓ
BIZTOSHELYETTES

Kedves energiavadászok, kedves energiaközösségek!

Minden közéleti szereplő vagy tudós életében ünnep-számba megy olyan emberekkel, közösségekkel találkozni, akik, amelyek a mindennapi életük során megvalósítják azt, amiért ők a hivatalukban dolgoznak. Mint a jövő nemzedékek szószólójának az a feladatom, hogy mindenkit, minden intézményt, közösséget arra ösztönözzek, hogy a világot, amelyben élünk, az élő természetet vagy éppen falvainkat, városainkat – legalább – ugyanolyan épségben-szépségben adjuk tovább utódaiknak, mint ahogy azt szüleinktől megörököltük. Ez pedig, ma már egyre jobban látszik, embert s közösségeket próbáló feladat. Kényelme érdekében ugyanis a modern ember a fakitermeléstől a bányászaton át a sűrű füstöt eregető erőművekig, a kamionforgalomtól a hulladéklerakókig és szennyvízkibocsátásig számtalan helyen mar bele a természetbe, irtja a növényvilágot, pazarolja és szennyezi a vizeket, a termőtalajt, valamint a levegőt, sokszor lerombolja az őseink által emelt értékes épületeket, s lebetonoz mindent maga körül. Az itt egybegyűltek bizonyára mind jól tudják, mit jelent az ökológiai lábnyom: nagyon szemléletesen mutatja, hogy többet veszünk el az emberiség közös kincseiből, mint ami nekünk a nemzetek, másrészt a nemzedékek közötti igazságosság alapján járna. Ezt a szaktudósok már sokoldalúan bemutatták és bizonyították, ám ez a tudás valahogy nagyon nehezen jut el a döntéshozókhoz, és kevésbé befolyásolja mindennapi életünket is. Többek között a jövő nemzedékek szószólójának volna a feladata, hogy ezen segíteni próbáljon. Ám nagyon nagy fába vágja bele a kis fejszét, amikor maroknyi csapatával a jelenlegi gazdasági rendszer változatlan fenntartásában, sőt a természeti erőforrások növekvő felhasználásában érdekelt gazdasági szereplőket és politikusokat, s a pazarlás mindennapi haszonélvezőit, polgártársait a takarékoság elengedhetetlen fontosságáról próbálja meggyőzni. Esélye sem lenne a sikerre, ha nem volnának szép számmal önkéntes és lelkes segítők, a fenntarthatóság elkötelezett követői, akik megértették a természet panaszát, és saját életük átgondolásával, átalakításával, s az ebből fakadó példaadásukkal tenni is hajlandók a biztonságosabb jövőért.

Ilyen lelkes önkéntesek felkészült közössége gyűlt most össze, hogy számot adjon a természet megóvásáért végzett közös munkáról, megossza egymással tapasztalatait és örömeit, s megünnepelje azokat, akik e munkában a legleleményesebbnek és legkitartóbbnak bizonyultak. Külföldi hivatali utam sajnos lehetetlenné teszi, hogy részese legyek ennek az ünnepi találkozóknak, de a mai nap programját, s mögötte az egész mozgalom lényegét, a mindennapi munka részleteit megismerve nagyon fontosnak tartottam, hogy üdvözljem az energiaközösségek minden tagját, megköszönjem, amit a jövő nemzedékek érdekében tettek, és bátorítsam őket a további közös munkára.

Mert e tevékenység egyik legnagyobb értéke, egyben a résztvevők számára jutalma is a közösségalkotás, a közös élmények és az együtt végzett munka öröme. Legalább ilyen fontos, hogy az egész család része az erőfeszítéseknek – még ha időnként, amint egy beszámolóból kitűnik – az apák hiányoztak is az összejövetelekről... Köszönet az édesanyáknak, akikre mindig számítani lehet, s akik segítségével a mai lelkes energiavadászok majdani családjukban már pontosan fogják tudni, hogyan lehet okosan takarékoskodni – úgy, hogy attól az életük ne szegényedjen, hanem színesebbé, értékesebbé váljon. Az energiaközösségek működésének egyik legfontosabb tanulsága ugyanis az, hogy nem savanyú arccal lemondanunk kell megszokott életmódunk számunkra kedves

JÖVŐ NEMZEDÉKEK ÉRDEKEINEK VÉDELMÉT ELLÁTÓ
BIZTOSHELYETTES

momentumairól, hanem az anyagiasságot némileg háttérbe szorítva új szellemi-lelki értékekre tehetünk szert. Kiderülhet pl., hogy a számítógépet nemcsak hibernálni lehet, ami persze nagyon derék dolog, de akár be sem kell mindig kapcsolni. S a TV-nek is nemcsak a készenléti állapota mellőzhető, hanem időnként a műsorai is – s máris új világok nyílhatnak meg előttünk: a közös beszélgetés, játék, muzsikálás, gyertyafényes vacsora (mások ezért vagyont fizetnek egy drága étteremben...), kirándulások birodalma. Kiderülhet továbbá, hogy igazán kár tartóselem- vagy mosópor-reklámok kedvéért tévéznünk, amikor barátainktól megtudhatjuk, hogyan takaríthatunk meg egy kazal pénzt (és sok környezetpusztítást) apró akkumulátorokkal, vagy eltanulhatjuk az ugyanolyan jó, de összehasonlíthatatlanul kíméletesebb mosódió használatát és más természetes praktikákat.

A mozgalom hatalmas tapasztalati kincset halmozott fel, a fenntarthatóság valóságos kísérleti laboratóriumaként csak úgy ontja az ötleteket, megoldási lehetőségeket, melyeket másoknak már csak utánozniuk kellene. Reméljük, a jó példa is lehet ragadós. Főként, ha sikerül átadni a bátorító üzenetet, amit az iparvállalatok takarékoságát munkáló KÖVET egyesület olyan szellemesen fogalmazott meg: „ablakon bedobott pénz”. Vagyis a szó hétköznapi, anyagi értelmében is megéri takarékoskodni, néha pofonegyszerű módszerekkel, pusztán némi odafigyeléssel és önfegyelmével. Ebből a szempontból is nagyon hasznos az energiaközösségek munkálkodása, mert kiderül belőle, mik azok az egyszerű takarékosági módszerek, amit a legtöbben képesek és hajlandók is alkalmazni. Kolombusz tojása – mondhatnánk, de immár nem pusztán vélekedés, hanem kipróbált ajánlat, amit a legtöbben alkalmaztak: ugyan, tekerjük már le a termosztátot éjszakára, vagy amikor senki nincs odahaza!

Sok mindent kell megköszönnünk a szervezőknek, végül most hadd emeljek ki két momentumot. Az egyik az a bizonyos „4. feladat”, ami a saját gyártmányú társasjátéktól a maga forgatta kisfilmekig a találékonyság igazi aranybányájának bizonyult. A másik az őshonos gyümölcsfák kiosztása. Általános iskolás koromban mélyen belém vésődött Jókai Mór nyúlfarknyi versének üzenete: „Ültess fát! /Hogyha mást nem, /lombot ád. /Árnyékában megpihenhetsz, /gondot ő visel reád./ Jó tavasszal nyit virágot, /messze érzed illatát. /Kis madárka száll reája, /ingyen hallgathatod szavát. /Ültess fát!” Ez az üzenet ma még fontosabb, mint Jókai saját korában lehetett. Mert igaz, hogy két halhatatlan barátja, Arany és Petőfi méltán híres költeményei is úgy kezdődnek, hogy „Ég a napmelegtől a kopár szik sarja”, illetve „Tüzesen süt le a nyári nap sugára”, de a reformkor nagyjai még nem találkoztak a klímaváltozás okozta, növényt, állatot, s embert próbáló mai hőhullámokkal. Amelyek ellen a fák, a parkok, a gyümölcsösök, az erdők adják a – szó kettős értelmében – legtermészetesebb védekezés lehetőségét. S hogy a gyümölcsfák ültetése jelen esetben még a nemzet genetikai örökségének őrzését is segíti, az pestiesen szólva „csak hab a tortán. Jelzi, milyen átgondolt módszertan segíti az energiaközösségek szervezését, munkálkodását. Köszönet érte.

Dr. Szabó Marcel

